

ספירת מלאי 1

זה כארבע שנים שענת ברזילי ויהונתן ה. משעל משוטטים בגלריות של יפו-תל-אביב. "עבורנו, השיטוט והשיחה הם מיומנויות שנמצאות בשכלול מתמיד", הם אומרים. "הפעם בחרנו לכתוב את הדברים כדי להפוך את השיטוט לפעולה שמתרחשת בטקסט". אתם מוזמנים להצטרף.

ציור לייק 0 שתפי

אלונה רודה, **Safe and Sound** (מראה הצבה בתערוכה). צילום: טל ניסים

את: ענת ברזילי ויהונתן משעל **מ**

זה כארבע שנים שאנחנו משוטטים באופן קבוע בגלריות של יפו-תל-אביב, מדברים תוך כדי על אמנות, הקשר שלה עם הרחוב וההשפעה שיש לה על תהליכים עירוניים. עבורנו, השיטוט והשיחה הם מיומנויות שנמצאות בשכלול מתמיד. בחרנו לכתוב את הדברים כדי להפוך את השיטוט לפעולה שמתרחשת בטקסט. אנחנו מוזמינים אתכם להצטרף אלינו לסיור גלריות, בין אם במסגרת הסיור הקבוע שאנחנו עורכים בימי שישי, ובין אם כאן.

בויאן

"The Balloon Catcher"

נעילה: שבת, 23.1.16

גלריה רו-ארט, שביל-המרץ 3, קריית-המלאכה

בויאן, זורו, 2015 שמן על עץ, 40x47

יהונתן:

הייתי סקרן לראות איך האוצרת לאה אביר תפעל בחלל המסחרי של גלריה רו-ארט ומה תהיה התערוכה הראשונה שתבחר להציג. אביר היא מהאוצרות והתיאורטיקניות המעניינות שפועלות עכשיו. היא מיישמת תפיסות אורבניות עכשוויות הכוללות פעולה כאמנות. הציורים של בויאן מעניינים. ההצבה צפופה ולא היררכית, ציורים קטנים רבים עם מסגרות עץ מגולפות יפהפיות תלויים זה ליד זה או זה מעל זה על רקע קיר ורוד. צבע הקיר נבחר כהעתק של צבע הסטודיו של בויאן, ששימש קודם לכן תיאטרון בובות של סבא שלו.

מה שנראה על פניו כחוסר אחריות אוצרותית, עם הצביעה הסלונית הכבדה בסגנון המאה ה-19, מציב את התערוכה במכוון הרחק מדימוי הגלריה הלבנה, שממילא אינו יכול להתקיים באמת בגלריות הבטון של אזור קריית-המלאכה. מצדה של אביר זו בחירה מדויקת ופשוטה שמבטאת הבנה עמוקה ושימוש נכון בחלל.

הציורים נלקחו מעולם דימויים זר למקום, שרובו מזוהה עם אייקונים מהתרבות הפופולרית, מתולדות האמנות או מההיסטוריה של אומות המערב. הגם שהזרה היא פרקטיקה נפוצה מאוד בציור המקומי, החיבור בין כל האלמנטים בתערוכה גורם לי לשאול אם אני מזהה את הדימויים ואת ההקשרים שלהם, או שזאת רק אשליה והתערוכה היא פעולה של פענוח שפה זרה, שגורמת לכל מה שאני מתבונן בו להיראות מוכר, בין אם זיהיתי את ההקשר שלו ובין אם לא.

ציורים של זורו לוחם הצדק השחור על הסוס, אברהם לינקולן עם אף ליצן או ג'ורג' וושינגטון בחדרו מביאים את הדימויים של לוחמי הצדק האמריקאים למציאות הישראלית. על כל הדמויות המוצגות יש ביקורת היסטורית לא מעטה (וושינגטון ולינקולן היו אולטרה-שמרנים, זורו הוא פושע נמלט), וחשבתי לעצמי שאם היו מוצגים דימויים של מי שנתפסים כלוחמי חופש מקומיים, היה קשה בכלל לערוך דיון על התערוכה מעבר למימד הפוליטי שלה. המרחק של הדמויות והדימויים מהמציאות המקומית דווקא מאפשר להם להיות מדוברים בתוך הפורמט הציורי שלהם, ובכך לחדור אל תוך השיח הפוליטי הישראלי, שלא נתן מקום לשום דעה שאינה שייכת למיינסטרים.

אלונה רודה

"Safe & Sound (Evolutions)"

נעילה: שבת, 16.1.15

גלריה רוזנפלד, שביל-המפעל 1, קריית-המלאכה

אלונה רודה, Safe and Sound (מראה הצבה בתערוכה). צילוס: טל ניסים

ענת:

שלושה אובייקטים מלבניים גדולים ניצבים על רגלי אדם-רובוט במרכז חלל הגלריה. כאן מתחילה אסתטיקה של מלחמה, קו הזינוק של התותחים. זהו מחסן מלחמה שיכול ליהפך ברגע להאנגר מסיבות. חלל המסיבה הוא כוך קטן. נכנסים אליו מבעד לוויילון שחור, ומוקרן בו וידיאו רוטט-רפטטיבי שמנציח את המטריד שבסאונד.

ההצבה מאפשרת למבקרים בתערוכה לשאת את עיניהם מעלה ולראות את תקרת הגלריה החשופה, על הכבלים המשתרכים והפלוואורסצנטים הכבויים שהגיעו בילט-אין עם החלל התעשייתי, על כל הסדרי הבטיחות שלו. תאורת הפלוואורסצנט הקבועה בתקרה, שמתוכננת להידלק במקרי חירום, כבויה, ומופיעה בתפקיד אחר, אמנותי. רודה מארגנת עבורנו מחדש תבנית המוכרת לנו ממוסדות ציבוריים. כאן הם אובייקטים אמנותיים.

במסיבות טכנו שהייתי בהן בשנות ה-90, היה הרגע הזה שבו הדי.ג'יי הפציץ באזעקה שהתחילה בשקט ועלתה ועלתה והתפרקה לקטע טכנו חם, בועט, עצבני וחתרני, שפירקנו כולנו יחד. היינו שבת שדפק ברגליים על רצפות בטון חשוכות, החום של הקור האלקטרוני איחד בינינו, פירקנו את העצבים שלנו על המלחמה הבלתי נגמרת, היינו צבא-לוחם-אנטי-היפי-אנטי-מיליטריסטי-צבא-אמיתי. שונה מאוד מה"מינימל" טכנו העדכני יותר. רודה משאירה הכל נקי מאוד, שלא כמו חללי מסיבות אנדרגראונד. החלל הזה מהוקצע ומחליט עבור המבקרים בדיוק מהם מושאי המבט, מהם הדברים החשובים, בשונה מחיי הלילה, שבהם העיניים משוטטות ומוצאות ריבוי מגובב של מה שנורק ונשכח על-ידי התרבות המרכזית.

עידו מיכאלי

פרויקט הוורד 2010

עידו מיכאלי, ורד, 2011 (מבט מתוך משרדי עיתון הארץ)

יהונתן:

בפינת הרחובות העמל ושוקן, בקומה הראשונה של בניין מערכת עיתון "הארץ", מוצגת העבודה "ורדים" של עידו מיכאלי – ויטראז' זכוכית עם ציור של ורד המורכב ממשושים בצבעים שונים. העבודה מלווה אותי כבר שנים, ומאז שנתקלתי בה לראשונה אני עוקב אחרי השינויים שהזמן והשמש מטביעים בה.

ענת:

מה שאני אוהבת בעבודה הזאת הוא העובדה שהיא דו-כיוונית. הולכי הרגל שנמצאים ברחוב, מחוץ למערכת עיתון "הארץ" ואוסף האמנות של שוקן, רואים רק את הפסאדה החיצונית, רואים אפשרות של פרח שנמצא מחוץ להקשר שלו. כמו חרצית שמצליחה לפרוח דרך סדק באספלט. אפשרות של יופי להתגלם בעולם באופן חופשי ובלתי תלוי, בעוד שבצד הפנימי ליד החלון מוצג מקרא – ויזואליזציה של אהבה – שמכיל את כל הכלים שבהם אפשר לנתח ולהבין את העבודה הזאת.

יהונתן:

מובן שהעבודה מקבלת משמעות שונה מאוד כשהיא נראית כחלק מתצוגת האוסף של שוקן בצד הפנימי שלה, בשונה מזו שאנחנו רואים בצד החיצוני, כשהיא נמצאת בין עבודות גרפיטי על קירות רחוב העמל. איך עבודת אמנות שמיועדת לתצוגה בגלריה מתפקדת כשהיא מוצגת ברחוב?

ענת:

עידו מיכאלי יודע להפוך כל מה שיש לו משמעויות נפרשות ומתגלגלות לפלקט שטוח. כל מה שעמוק ומרובד עובר השטחה דרך הטיפול היסודי שמיכאלי מעניק לו. זה יסוד מפעים בעבודתו. כאן הוא לוקח את המושג "אהבה", בונה שאלון בסגנון השאלונים שנתקלים בהם באפליקציות היכריות, ויוצר מהם דיאגרמות ויזואליות.

יהונתן:

השאלון שהזכרת מכיל שלושה פרקים: "הילדות שלי", "האהבות שלי", "האהוב/ה האידיאלי/ת". 33 שאלות בסך-הכל. מילוי השאלון מרכיב צירוף ספציפי של תשובות שעל-פיהן מיכאלי הרכיב לכל אדם ורד משלו. כל שאלה מייצגת את אחד המשושים בתבנית. אולי מדובר על תהליך שחושב מראש על אהבה שהולכת ודוהה ומאבדת את צבעה עם הזמן, אך לדעתי אלו לא תנאים אופטימליים לתצוגה. ובכל זאת אני אוהב את העבודה במקום שבו היא מוצגת.

